

«Al loro», autònoms!

«Vist el panorama, des de la meva poltrona d'assalariada, em segueixo confessant incapaç de posar-me a la pell d'un autònom»

Vagi per endavant que servidora mai no ha tingut prou ovaris per assumir el risc de treballar per compte propi, com per exemple ha fet ma mare durant tota la seva vida. I confesso que sovint m'he mirat amb una sensació a cavall entre l'enveja i l'admiració, les amigues i familiars que, tot i tenir oportunitats d'incorporar-se al mercat laboral per la via de la contractació aliena, han optat per l'autoocupació. Fins que comences a gratar i t'adones que rere el que aparenta ser una ganga, s'hi acumula un manat d'angoixes.

L'autònom és, de sèrie, un individu que va per la vida amb una calculadora permanentment incrustada al cervell. Estigui o no en hores de feina, un concepte, el de la jornada laboral, absolutament líquid en el cas d'aquest col·lectiu, que a casa nostra integren 560.000 catalans - 3,3 milions a l'Estat espanyol-. D'aquests, bastants més de la meitat ingressen per sota del salari mínim interprofessional, que des del mes de febrer passat se situa a Espanya en els mil euros bruts per 14 pagues. Filant una mica més prim, i segons dades de la Seguretat Social, un 30% guanyen menys de 6.300 euros al cap de l'any, o el que és el mateix, menys de 600 euros cada mes. És a dir, per sota del llindar de la pobresa i, per tant, haver-t'ho de complementar amb altres feines. En canvi, els qui es troben per damunt dels 30.000 euros anuals no arriben al 20%.

Aquests dies, el ministre José Luis Escrivá ha fet el que podríem batejar com un Laporta, amb aquell memorable "al-loro-que-no-estamos-tan-mal". El titular de Seguretat Social del govern Sánchez ha demanat que el nou règim d'autònoms, que s'aprovarà dimarts al consell de ministres i que hauria d'entrar en vigor el gener de l'any que ve, s'avaluï des de la mètrica de la situació actual de la qual partim?. I mirat amb perspectiva, òbviament que "no estaremos tan mal". És evident que hi ha alguns avenços, però per a molts, els canvis anunciats són només la xocolata del lloro. Els que menys ingressen veuran reduïda la seva quota, de moment el primer any entre uns 30 i 50 euros, però és igualment veritat que aquests que menys rendiment tenen seguiran sent els qui proporcionalment paguin més. Un 30% dels beneficis aniran a pagar la quota mínima, mentre que en les franges més altes, aquest percentatge no arriba al 10%.

Fent números, a un freelance que obtingui un rendiment net de 665 euros al mes, per exemple, li tocarà abonar la quota mínima de 230 euros. Ergo, li quedaran 435 euros per passar el mes. Però és que quan alci la vista d'aquest present precari, albirarà un horitzó absolutament rúfol i borrascós. Perquè comptant que pugui arribar a acumular més de trenta anys cotitzats, a aquest ritme la jubilació que li quedarà no arribarà als 800 euros. Això aplicant l'esquema actual, sempre que no vinguin noves pandèmies i penúries que alterin les regles de joc.

Així doncs, vist el panorama, des de la meva poltrona d'assalariada que renega quan li toca fer la declaració de la renda, que sovint maleeix haver d'obeir les directrius que marca l'empresa, que acostuma a fer més hores de les que estipula el contracte, que sap que malgrat com s'ha venut la reforma de la reforma laboral, l'acomiadament encara és una ganga per a les companyies, malgrat tots aquests malgrats, em segueixo confessant incapaç de posar-me a la pell d'un autònom. Que "no estamos tan mal!".